

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL

{ pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paraoliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Frumoasa danie a I. P. S. Patriarh.
2. Lucrările săptămânii de retragere . . . *Referent.*
3. Despre prescripția ereflicilor . . . trad. *N. Chișescu*
4. Bucuriile sfinte . . . . . *Pr. T. Chiricuță*

5. Mișcarea misionară. . . . . ***
6. Cronica internă . . . . . *N. Cazacu*
7. Parohii vacante . . . . . ***

Frumoasa Danie a I. P. S. S. Patriarhului Miron

Cu prilejul Serbărilor jubiliare dela Universitatea din Cluj, I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea a făcut un frumos dar Universității clujene, dăruind suma de 100.000 lei Institutului de Istorie Națională, pentru promovarea studiilor de istorie națională bisericească.

Iată actul de danie:

Act de danie

Sunt neprețuite serviciile aduse de istoriografia română, pentru dezvoltarea conștiinței și demnității poporului nostru, precum și pentru înfăptuirea unității noastre naționale, politice și bisericești.

Dela vestiții cronicari moldoveni, cari au exprimat în veacul XVII-lea așa de clar și convingător ideea unității naționale, până la marii istorici români din zilele noastre, a fost în acest domeniu o serie neîntreruptă de ostenitori, cari — împreună cu luminații noștri scriitori bisericești — au ținut pururea trează speranța într-o apropiată

înăfăptuire a Patriei noastre, din mila și cu ajutorul lui Dumnezeu întregite la 1918.

Când, la începutul lui Februarie 1920, acum fericitul Rege Ferdinand a prezidat serbările de inaugurare a acestui înalt așezământ de cultură, a dăruit suma de lei 400.000 pentru înființarea „Institutului de Istorie Națională” pe lângă această Universitate.

Văzând Smerenia Noastră impunătoarele rezultate științifice, pe cari le-a produs în primul deceniu munca spornică și pricepută a directorilor acestui Institut și a bunilor lor colaboratori, ne-am hotărât, cu prilejul serbărilor jubiliare de acum, a dăruia aceluiași „Institut de Istorie Națională” suma de una sută mii (100.000) lei, ce aș dori s'o completez și care să constituie un fond inalienabil, purtând pentru totdeauna numirea de „Fondul Patriarhului Miron” pentru promovarea cercetărilor și studiilor de istorie națională-bisericească.

Veniturile acestui fond inalienabil vor fi administrate de direcția Institutului potrivit unui regulament special.

Doresc ca cei ce vor fi sprijiniți în cercetările lor istorice din veniturile acestui fond, să aibă totdeauna în vedere cuvântul apostolului Pavel, că — toate câte s'au scris mai înainte — spre învățătura noastră s'au scris, ca prin mângâierea scripturilor nădejde să avem.

Dat în Cluj, la 21 Octombrie 1930.

* * *

Lumea a ovaționat călduros pe I. P. S. S. Patriarhul Miron iar d. rector Hațieganu i-a mulțumit prin următoarele cuvinte:

Rectorul către I. P. S. S. Patriarhul Miron.

Înalt Prea Sfințite Părinte,

În numele Universității vă mulțumesc pentru această donație. Știu, că aveți încă obligații și mai mari față de biserică, mai ales din vechiul regat, care începe ași face fondul după noua organizare din 1925. Atunci când dați Universității, acestei înalte școli de cultură românească, dovediți a fi rămas statornic în promovarea intereselor culturale ale neamului, cum ați fost întreaga viață. Biserica și școala trebuie să meargă alături. Prin această donație n'ați făcut, decât ați întărit această legătură, iar noi vă suntem adânc recunoscători.

LUCRĂRILE SAPTĂMÂNII DE RETRAGERE

15—21 OCTOMBRIE 1930.

Conform hotărârii Adunării Eparhiale de anul trecut, cum și dispozițiilor mai recente luate de Consiliul Eparhial — Secția Culturală — anul acesta săptămâna de retragere s'a ținut la Sfânta Mănăstire Căldărușani, în zilele de 15—21 Octombrie. Au participat 34 preoți, din mai multe protopopiate. Firește, un număr destul de redus față de totalitatea preoției din eparhia noastră. Însă, numărul corespunzător posibilităților actuale de lucru în această direcțiune.

Dela început și până la sfârșit lucrările au fost conduse de P. S. Vicar arhiepiscopesc Titu Simedrea Târgovișteanu, care n'a economisit nici o efortare pentru a scoate în evidență caracterul deosebit al acestei săptămâni de exerciții spirituale, disciplină benevolă, autocercetare și încadrare a tuturor în ritmul unei vieți în care elementul determinant să fie iubirea frățească și voința lui Dumnezeu. Sigur că astăzi, în fiecare din noi, omul duhovnicesc, omul născut prin Hristos, în Hristos și pentru Hristos, se găsește atât de ascuns, atât de îngheșuit, ocupă în ființa noastră un loc atât de mic și neînsemnat față de omul firesc — colosal, îndrăzneț, sigur de puterea lui și spri-

jinit de întreg mediul în care trăiește — încât glasul lui abia se poate auzi, abia poate fi descoperit. Încât opera urmărită prin săptămâna de retragere, care nu e alta decât regăsirea noastră înșine, dela început presupune pedeoparte dibuiri, greutate etc., iar pe de altă parte eforturi cinstite, hotărâte și perseverente. N'au lipsit nici unele și nici altele — ceea ce înseamnă că lucrarea e pe drumul cel bun și rezultatele date, oricât de puțin perceptibile pentru ochii neobișnuiți cu asemenea realități, sunt pozitive.

Tema principală a săptămânii a fost *Rugăciunea*. PP. CC. Preoți: Dr. Marin C. Ionescu, Toma Chiricuță și Petre Chiricuță au ținut predici, mult gustate de preoții participanți, în fiecare zi, după săvârșirea sfintei Liturghii de către preoții noștri. Dela ora 11 la 12, înainte de masa prânzului, s'au ținut, de aceeași predicatori, înălțătoare meditațiuni asupra unor psalmi anume aleși, ca și asupra rugăciunilor rămase dela însuși Mântuitorul: Tatăl Nostru și Rugăciunea arhierescă. Spre seară, preoții, împărțiți în două cercuri, au ascultat expuneri rezumative asupra următoarelor chestiuni: Sf. Euharistie (Pr. Toma Chiricuță), Parusia (Pr. Petre Chiricuță), Dumnezeuul extazului și Dumne-

zeul realității (Pr. Dr. Marin C. Ionescu), și Sfânta Fecioară Maria — mamă a lui Dumnezeu și mamă a oamenilor (Pr. Manea Popescu) — expuneri urmate totdeauna de discuțiuni ridicate de membrii cercului în legătură cu cele expuse, — cari deseori se prelungiau ore întregi.

Un moment de importanță covârșitoare l-a însemnat adânc pe răbojul acestei săptămâni de retragere, venirea I. P. S. Patriarh în mijlocul preoților și cuvintele pline de înțelepciune, îndemn și însuflețire adresate, cu acest prilej, preoților. În rezumat, I. P. Sfinția Sa ne-a spus următoarele:

„Deși ocupat cu multe chestiuni, cari îmi împart și îmi umplu timpul clipă cu clipă, am venit totuși aci, în mijlocul vostru din dorința vie ce am ca lucrul preoților Mei să crească tot mai mult. Vă găsiți aici, retrași pentru o săptămână, ca mai bine să vă pregătiți pentru misiunea pastorală. Într-adevăr celce dorește să se pregătească pentru o misiune grea — cum e misiunea preotească — are nevoie să se retragă în liniște. Tot astfel și Mântuitorul Hristos, înainte de a începe predicarea evangheliei, s'a retras pentru mai multe zile, dincolo de Ierihon, în timpul celor 40 zile de post. Dacă El însuși a avut această nevoie, cu cât mai vărtos niște oameni plini de greutate și lipsuri inerente firii omenești. Această practică o găsim în floare la sfinții Părinți bisericești. Sf. Grigorie de Nazianz, îndemnat de tatăl lui să intre în preoție, fuge în locuri retrase și liniștite, fiind conștient de greutățile misiunii preoțești. Deci și ei au văzut nevoia de a se reculege și a se prepara în special pentru misiunea lor. Cu atât mai mult e nevoie de aceasta astăzi, când, pentru a izbuti, pentru orice lucru trebuie să ai program bine întocmit. Preotul nostru de astăzi are de luptat cu greutățile familiare, ca și cu acelea pe cari i le pun în cale împrejurările sociale. Biserica noastră admite viețuirea preoților în stare de căsătorie, ceea ce e cuminte și necesar, dar implică în sine și greutate. Căci, preotul, în împlinirea misiunii lui, e împiedecat de necazurile familiare. E silit să-și împartă energia. Din acest punct de vedere, chemarea aici poate că v'a produs necaz, dar mai târziu fără îndoială că veți gusta bucuria deosebită și mulțămirea sufletească pe care lucrările acestei săptămâni vile va da.

Am spus că retragerea e necesară preo-

ților și din punct de vedere al greutăților și importanței diverselor probleme ridicate de mediul social actual. Mai înainte vreme, era o plăcere să fii preot, căci preotul avea multă autoritate și poporul nu ieșea din cuvântul lui. Acum însă lucrurile nu mai stau așa. Civilizația modernă a adus în poporul nostru mulțime de lucruri noi: și bune și rele. Dar cum de om se leagă mai repede cele rele, decât cele bune, tot așa s'a întâmplat și la noi. Mulți români, călătorind prin țări străine, nu observă și părțile bune ale vieții omenești, ci aduc cu ei mai ales deprinderile rele. Deaceia poporul nostru trece azi printr'o grea criză sufletească. Semidocismul e plaga cea mai periculoasă, din care răsar multe neajunsuri în special pentru misiunea preotească. Semidocul e mai greu de condus decât orice altă categorie omenească. Din pricina semidocismului s'au produs tulburări cu prilejul îndreptării calendarului. Căci creștinul cere lămuriri dela crâșmarul — semidoc — și nu dela preot. În această situațiune, preotul trebuie să fie un medic extraordinar. Trebuie să-și însușească toate știința biblică etc. ca să corespundă nevoilor actuale. Preoțimea noastră desfășoară o activitate lăudabilă prin cercurile pastorale. Această activitate e meritorie însă mai mult din punct de vedere cantitativ. E timpul să se pregătească mai temeinic pentru a corespunde și din punct de vedere calitativ. În orice activitate, specializarea e un pas înainte. Biserica noastră a suferit din lipsa de aprofundare a cărților sfinte. Săptămâna de retragere are o importanță extraordinară de mare. De aci poate învăța fiecare preot să fie la înălțimea lui și să ia hotărârea de a ceti și a aprofunda Sf. Scriptură cu sistem.

Veți auzi lucruri frumoase dela Prea Sfințitu și colaboratorii ce i-am dat: frații Chiricuță, Preotul Marin C. Ionescu și Referentul Manea. Primiți cele ce vi-se va spune și vă doresc să plecați de aici cu interesul nevoii de a vă cultiva înșivă. O voință tare învinge toate greutățile“.

Cuvintele I. P. S. Patriarh au înrăurit adânc asupra tuturor participanților și vor rămâne vii pentru totdeauna în inimile ascultătorilor.

Săptămâna de retragere s'a încheiat printr'o ședință rezumativă a lucrărilor și rezultatelor, despre care vom vorbi în numărul viitor.

REFERENT

SCRIEREA LUI TERTULLIAN¹⁾

DESPRE PRESCRIPTIA²⁾ ERETICILOR³⁾,

care ne dovedește că omul eretic nu are dreptul să se folosească de Sfintele Scripturi în disputele cu drept-credincioșii

CUVÂNTUL TRADUCĂTORULUI.

Geniul lui Tertullian nu s'a mărginit întru a da formele juridice, care să exprime fără greșală raportul de drept și de fapt între Impărăția Domnului și Impărăția Chesarului.

În galeria marilor ereziologi, acest mare ereziarh se dovedește până azi a rămâne maestru între măștri. Pentru îndreptățirea acestui renume ajunge cunoașterea opului pe care-l prezintăm aici; căci iată cum ni-l înfățișază un mare învățat⁴⁾, care l-a cercetat îndelung: „Pe vremea lui Tertullian, ereticii își arogă dreptul de a explică Scripturile; ei le interpretează după bunul lor plac; câteodată le și îndreptează, ba chiar le ciuntesc. În rezumat, chestiunea se pune astfel: au ei dreptul de a se atinge de ele? Ale cui sunt Scripturile? Dacă se luminează punctul acesta, Tertullian se socotește scutit de a mai pleda asupra fondului chestiunii.

Din punct de vedere istoric, spune el, nu mai încapе îndoială că Scripturile sunt proprietatea Bisericii Universale, care le-a moștenit pe calea transmisiunii legitime. Sa știe că Christos a însărcinat pe apostoli să predice învățătura sa....; aceștia au încredințat-o bisericilor apostolice; prin intermediul lor a pătruns în celelalte centre creștine... Ceea ce probează neîntreruperea acestei succesiuni e identitatea tradițiunilor, care se mențin în diferitele părți ale Bisericii Universale.

Iată ideea de căpetenie a acestei scrieri, una dintre cele mai viguroase și mai armonic expuse, din câte a scris Tertullian și pe care teologii moderni au admirat-o foarte mult⁴⁾.

Cinstea, de care s'a învrednicit această carte în Evul Mediu, când a fost publicată și comentată cu tot atâta ardoare, de Romano-Catolici, pe cât de înverșunat era criticată de

Protestanți¹⁾, e îndreptățită întru totul de cuprinsul ei. Pe măsură ce vom înainta în citirea ei, vom înțelege însemnătatea metodei „prescripției“ în combaterea ereziilor, metodă inspirată de Sfântul Irineu²⁾, și dezvoltată magistral de Tertullian. Mai mult: asemănarea preocupărilor religioase din timpul lui Tertullian, cu ale vremurilor noastre, sub un aspect, cel puțin, argumentarea strânsă și căldura cu care e scrisă, fac ca această lucrare să ne pară actuală, nouă celor ce-o cetim după 17 veacuri și mai bine;³⁾ iar învățămintele ei sunt aplicabile și azi, aproape în aceeași măsură ca și în epoca apariției ei.

PARTEA ÎNTÂIA (Capitolele I—XIV)⁴⁾.

Să ne ferim de omul eretic!

CAP. I.

Prologul

I. Starea vremurilor noastre mă silește să vă atrag luarea aminte că nu trebuie să ne mirăm de aceste eresuri, nici fiindcă există; căci au fost prevestite (cf. Mt., VII 15, sq; XXIV, 2, 11, 24)⁵⁾; și nici fiindcă nimicesc credința unora; căci aceasta e menirea lor: să se ispitească prin ele credința, pentru a fi încercată (cf. I Cor. XI, 19). (2). În deșert, dară și fără să cugete deajuns, găsesc cei mai mulți prilej de sminteală fiindcă sporesc atât de mult eresurile. La ce ar fi ele reduse, dacă n'ar exista? (3). Însă, odată ce a fost dat ca un lucru să existe în orice chip, după cum a dobândit o cauză prin care există, tot astfel dobândește esența prin care el la ființă și nu mai poate să nu existe.

1. A trăii pela 160 – (240–250; vezi Tixeront, Précis, 192, p. 141–142.

2. „Chip de scăpare“; asupra sensului exact la Tertullian, a se vedea: Labriolle Histoire de la Littérature Latine Paris 1924, p. 11–118 și partea II a scrierilor.

3. Traducere după ediția P. Labriolle, în colecția „Textes et Documents“, Paris 1907.

4. Vezi nota 2, p. 118–19.

1. A se vedea Introducerea în: P. Labriolle „Textes et Documents“ p. XXXIV–XXXVII.

2. Adversus Haereses, III, 3, 1 sq.

3. Scrisă pe la anul 200, vezi F. Cayré Précis, Paris 1927, p. 225.

4. Titlurile capitolelor le-am adăugat spre ușurarea înțelegerii; pentru împărțire a se vedea Cayré Précis, p. 227.

5. Referințele sunt indicate de Labriolle.

CAP. II.

Păruta forță a eresurilor vine din nepriceperea și slăbiciunea credinței celor ce cad.

II. Astfel, frigurile sunt socotite printre izvoarele aducătoare de moarte și de suferințe, careucid omul, dar noi nu ne mirăm că există, de vreme ce există; și nici fiindcăucid pe om: căci acesta e rostul lor. (2). Așadar, eresurile fiind lăsate spre încercarea și pieirea credinței, dacă ne înspăimântăm că ele pot aduce aceasta, s'ar cădea mai întâiu, să ne temem că ele există; căci, câtă vreme ele există, pot avea această putere și câtă vreme au puterea, au și puțința de-a există. (3). Dar, întrucât se știe că frigurile sunt ceva rău atât prin cauza, cât și prin efectele lor, le urâm mai mult decât ne mirăm și ne ferim de ele pe cât depinde de noi, căci nimicirea lor nu stă în puterea noastră. (4). Cu privire la eresuri, care aduc moartea vecinică și văpaia unui foc mai mare, unii preferă să se minuneze de ceea ce pot face ele, decât să se ferească de ce aduc ele, ca să nu mai poată face rău; căci au puțința de a se feri de ele. (5). De altfel ele ar pierde din însemnătatea lor, dacă nimeni nu s'ar mai mira că au atâta putere. Căci, sau că sunt înturnați la sminteală în clipa în care se minunează de ele, sau că tocmai fiindcă se smintesc, de aceea se minunează, ca și cum ar veni din vreun adevăr ceea ce lucrează cu atâta forță. (6). Ar fi cu adevărat de mirare ca răul să aibă forțele sale proprii; dar ereziile sunt în cinste la aceia numai, cari sunt netrebniți pentru credință (cf. II Tim. III, 8). (7). În lupta atleților și a gladiatorilor nu învinge cineva întotdeauna fiindcă e puternic sau fiindcă e de neînvins, ci fiindcă cel ce a fost supus s'a aflat fără tărie: și atunci, același biruitor, luându-se la luptă cu un om curajos, dă înapoi, învins. (8). Nu altfel se întâmplă și cu eresurile: ele își iau tăria lor dela slăbiciunea câtorva, dar se dovedesc a fi neputincioase, când întâmpină o credință vajnică.

CAP. III.

Virtutea celor ce cad e numai o arătare mincinoasă.

III. Oarecari dintre cei slabi la minte se lasă să fie întăriți (sufletește) spre prăbușirea lor, de către persoane înșelate de eresuri. (cf.

Mat. VII, 26 sq). (2). Atunci, de ce au trecut de partea lor femeia aceasta, sau bărbatul acela, cari erau atâta de credincioși, atât de luminați și atât de folositori Bisericii? Cel ce întreabă astfel, nu va putea oare să-și răspundă sieși că acela, pe cari eresurile i-au putut turbura nu trebuiesc socotiți nici luminați, nici credincioși și nici folositori Bisericii? Și e chiar într'atâta de mirare — pe cât judec eu — că cel ce a fost încercat odată, să greșescă mai târziu? (4). Saul, cel mai bun dintre semenii săi, se pierde din gelozie mai târziu; David, bărbatul cel bun, după inima Domnului (cf. Faptele XIII, 22), vinovat se face de omor și de desfrânare (I Sam. XVI, 12 sq); Solomon cel dăruit de Domnul cu tot harul și cu toată înțelepciunea, a fost înduplecat de femeile sale la cinstirea idolilor (I Regi, IV, 29 sq). (5). Numai fiului unuia Dumnezeu i-a fost cu puțință să rămână fără de păcat. (cf. Ebrei, IV, 15; I Petru, II, 22). Și atunci? Chiar dacă un episcop, un diacon, o văduvă, o fecioară, un cărturar ori chiar un martir s'ar depărta dela dreptarul credinței, s'ar vădi oare cu aceasta că ereziile cuprind adevărul? (6). Trebuie să judecăm credința după om, ori omul după credința lui? Nimeni nu e înțelept, nimeni nu e mare, dacă nu e creștin; și iarăș: nimeni nu e creștin, dacă nu rabdă până la sfârșit (cf. Mt. X 22). (7). Tu, ca orice om, cunoști pe altul de pe din afară: crezi ce vezi și vezi atât cât îți îngăduesc ochii. „Însă ochii Domnului sunt adânci“, zice Scriptura (IV Eșdra, VIII, 20). „Omul vede numai fața, Dumnezeu însă privește și inima“ (cf. I Samuel, XVI, 7). Iată de ce (scris este): „cunoscut-a Domnul pe cei ce sunt ai lui“ (II Tim. II, 19) și „orice sad, pe care nu l-a sădit el, va fi smuls din rădăcină“ (Mt. XV, 13); el ne arată că cei dintâiu vor fi pe urmă și că el ține lopata în mână ca să curețe aria sa (Marcu X, 31); Mt. III, 12). Zboare paele unei credințe nestatornice cât vor vrea, la cea dintâiu adiere a ispitelor, căci în acest chip rodul îmbelșugat al grâului mai curat va fi păstrat în grânarele Domnului! (cf. Mt. XIII, 20). (10). Nu s'au îndepărtat oare câțiva învățăcei, aflând prilej de sminteală la însuș Domnul? (Ioan VI, 66). Însă ceilalți ucenici n'au socotit că trebuie, pentru aceea, să se depărteze de urmele lui. (11). Iară cei ce au știut că el e verbul vieții și că dela Dumnezeu a venit, au stăruit în prieteșug, până

întru sfârșit, cu toate că le-a îngăduit, cu pace, să se despartă de el, de le-ar plăcea acest lucru. (cf. Ioan VI, 67 sq) (12). De o însemnătate mai mică este (a ști) dacă oarecari ca Figel, Ermogene, Filetus și Imeneu au părăsit pe apostolul lor (cf. II Tim. I, 15, I Tim. I, 20); căci însuș vânzătorul lui Christos a făcut parte dintre Apostoli. (13). Ne cuprinde mirarea de biserițele sale, când sunt părăsite de câțiva inși, deși numai cele ce suferim după pilda lui Christos ne vadește a fi creștini (c. I Petru, 13 sq). (14). Căci stă scris: „Dintre noi au eșit, dar nu erau dintre noi; de ar fi fost dintre noi, fără îndoială că ar fi rămas cu noi (I Ioan, II 19).

CAP IV.

Eresurile au fost prezise de Domnul și de Apostolul Pavel.

IV. De ce n'am aminti mai curând cuvintele Domnului și epistolele apostolice, care pe deoparte ne-au prezis eresurile ce aveau să fie și pe de altă parte ne-au sfătuit să ne ferim de ele; și după cum nu ne înspăimântăm fiindcă ele există, nici să nu ne mirăm că pot face lucruri ce ne silesc să fugim. (2) Căci Domnul ne învață că mulți sunt lupii hrăpăreți ce vor veni în piei de oae (cf. Mat. XII 15), (3). Și care altele pot fi aceste „piei de oae“ decât profesarea de ochii lumii, superficială, a numelui de creștin? Cine sunt acei „lupi răpitori“, decât ideile și duhurile viclene, care se furișează înlăuntrul ca să învenineze turma lui Christos? (4) Cine sunt acei „profeți mincinoși“ (cf. I Ioan IV 1) de cât propovăduitorii cei amăgitori? Cine sunt, „apostolii cei mincinoși“ (II Cor. XI 13) decât cei ce predică o evanghelie schimbată? Cine sunt „Anticriștii“ (I Ioan II, 18), acum și pururea, decât răzvrătiții contra lui Christos? (5). Astfel, aceste eresuri, prin stricarea învățăturilor, vor hărțui Biserica tot atât pe cât o urmărește Antichrist cu sălbătică prigoniri/or sale (cf. Marcu XIII, 7, sq.); deosebirea e că prigoana naște martiri, pe când erezia face numai apostati. (6). Pentru acest motiv trebuia să fie și rătăcirii, pentruca cei bine înzestrați să se vadească: atât cei ce-ar rezista în prigoane, cât și cei cari n'ar aluneca spre erezii (7). Căci apostolul nu încuviințează să fie socotiți ca încercați acei ce schimbă credința lor pentru eresuri: astfel răstălmăcesc ei

unele din cuvinte, căci e zis undeva: „Toate puneți-le la încercare; țineți ce e bine“ (I Tess. V 21); ca și când n'ar fi îngăduit celor ce cumpănesc rău lucrurile, să fie împinși, din greșeală, la vreo alegere dăunătoare!

CAP. V.

În epistola întâia către Corinteni, sfântul apostol a osândit desbinările și eresurile.

V. De altfel, dacă el mustră pentru neînțelegeri și desbinări (cf. Cor. XI, 18, sq.), care sunt rele, fără îndoială, apoi adaogă și eresurile, fără zăbavă. (2). Fiindcă le potrivește faptelor celor rele, el le dă pe față ca pe ceva rău, ba chiar ca pe un rău mai mare. (3). De aceea, când declară că el crede ceea ce i s'a vestit despre desbinările și neînțelegerile (din Corint.) fiindcă știe că trebuie să existe și eresuri — (în acest chip) el dovedește tocmai că ușor îi este a crede în existența unor rele mai mici, din înfruntarea unui rău mai mare — cu siguranță că n'a crezut în existența altor răutăți, fiindcă eresurile ar fi bune: dar prin semnul unor ispitiri mai mari el îi prevesteă să nu se mire de cele ce — zicea el — țințesc la vădirea celor bine înzestrați, adică a celor ce n'ar putea fi momiți. (4). Însfârșit, dacă acest capitol, în întregime, (I Cor. I) are de scop să întrețină unitatea și să stabilească desbinările — dar și eresurile nu îmbunătățesc unitatea mai puțin decât desbinările și neînțelegerile! — atunci, fără îndoială că a învăluit și eresurile în categoria care merită mustrare și unde se socotesc și desbinările și neînțelegerile. Și cu aceasta el nu recunoaște ca bine înzestrați pe cei ce se întorc spre eresuri, deoarece îi mustră cu tărie spre a se îndepărta dela ele, învățându-i ca toți să grăiască la fel și să fie potriviti în același cuget (cf. I Cor. I, 10), lucru pe care nu-l îngăduiesc eresurile.

CAP. VI.

Și în alte scrieri ale sale, apostolul neamurilor ne poruncește să ne ferim de omul eretic.

VI. E de prisos să mai zăbovim asupra acestui punct, dacă tot Pavel e acela, care, scriind în altă parte către Galateni, socotește ereziile printre fără de legile trupești (cf. Gal. V, 20) și care sfătuiește pe Titu (cf. Titu III, 10, sq.) ca pe omul eretic să-l în-

depărteze după întâia mustrare, căci un om ca acesta s'a abătut și a căzut în păcat fiind singur de sine osândit. (2). Dar aproape în toată epistola chiar, el atacă ereziile ale căror roade sunt aceste învățături mincinoase, stăruind asupra datoriei de a ne feri de învățăturile mincinoase: „erezii“ e un cuvânt în limba greacă cu sensul de „alegere“, care folosește mult cuiva, la învățatul și la predarea lor.

(3) Iată de ce și zice el că omul eretic este singur de sine osândit, fiindcă el însuși și-a ales ceea ce-l osândește. (cf. Titu III, 11). Nouă însă nimic nu ne e îngăduit să adăugăm după bunul nostru plac, și nici să alegem din ceea ce a pus altul după judecata lui. (4).

Noi avem întemeietori pe apostolii Domnului, cari n'au ales nimic, ei înșiși, spre a adăoga dela ei, ci au propovăduit cu credință, neamurilor, învățătura primită dela Christos. (cf. Gal. I, 11, sq.). (5). Deci, chiar dacă un înger din ceruri ar vesti o altă evanghelie, noi i-am zice anatema. (cf. Gal. I, 8). (6). Duhul Sfânt prevăzuse că într-o fecioara oarecare, Filumena, se va afla un înger înșelător, care, prefăcându-se în înger de lumină ar putea întoarce pe Apelle, cu minunile și cu farmecele sale și l-ar hotărâ să întemeieze o nouă crezie.

Traducere din latinește, de
N. CHITESCU.

BUCURII SFINTE

(INSEMNĂRI DE CRĂCIUN PE MARGINEA EVANGHELIEI)

„Nu vă temeți, căci v'aduc o veste bună, care va fi o pricină de mare bucurie pentru tot neamul: astăzi, în cetatea lui David, Vi s'a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul“.
(Luca 2, 10-11).

I.

S'apropie Crăciunul! Și de el, legate, atâtea sărbători, toate sfinte și luminate cu mari bucurii!...

De câte ori vine iarna și mă apropii de ele, par'că un cor de Îngeri ar pogori în suflet. O bucurie mistică simți că te cuprinde. Un aer de taină s'așază peste lume. Și o vrajă negrăită se desprinde din toate. Firea împodobită cu podoabele iernei prinde să ia chipul unei biserici din basmel și tot ce se întâmplă, în viața de toate zilele, câștigă pentru inimă un înțeles solemn.

Din ce izvoare renumite și pe ce șghiaburi nevăzute, se adună în suflet simțirile Crăciunului?...

II.

Mă văd par'că la țară, în satul prizărit și necunoscut de lume, al copilăriei. Un peisagiu de iarnă, în care albul zăpezii le cuprinde pe toate: dealuri, case și oameni. O larmă cumplită umple întreg satul. Țipete de porci, lătrat de câni, râsete de copii și glasuri puternice de oameni maturi, vin de

pretutindeni. Din hornurile căsuțelor suluri prelungi de fum se răsucesc în spre cer. Pe rând, pe la case, intră părintele Teodor cu icoana Nașterii... Glasul ascuțit și lung a lui moș Ion Dascălul se aude lămurit, cum se împletește cu glasul părintelui, mai adânc și mai puternic. Copii prin case, își pregătesc steaua, ca să plece și dâșii. Câtă înfiorare, pe inima lor mică, la închipuirea isprăvei, pe care vor s'o facă! E cea dintâi ciocnire cu judecata lumii. Cum vor eși oare? Ști-vor ei bine cântecul dulce al „Stelei“ lor iubite? Și adunați câte trei, care cum s'au ales, mai zic încă odată, înaintea icoanei, strofele frumoase:

*„Trei crai de la răsărit,
Cu Steaua au călătorit....“*

Și steaua lor mare, cu brațele rășchirate, făcută din hârtie frumos colorată, se clatină domol în fața icoanei.. Maica Domnului par'că le mulțumește de râvna lor tânără și le face din cap în semn de încurajare...

Apoi își fac o cruce și pleacă sgomotoși...

— „Haideți la nașul!...“ zice cel mai mare. Și intră la părintele. Cucoana preteasa împletește colacii.. Pe pat, lângă sobă, numai în colțuri stau copiii părintelui: toți mici și mișcați, că or să vadă „Steaua“...

Ce lucru neuitat pentru amintirea lor! Căci pentru inima copiilor toate faptele acestea

sunt încunjurate de o taină, care sgudue adânc. Pe hârtia coșcovită din mijlocul stelei este zugrăvită Fecioara cu pruncul în brațe și cu bătrânul Iosif, stând protector la spatele lor. Liniile chipurilor sunt strâmbe și stângace, căci sunt trase de unul din cei trei cântăreți. Dar pentru copii Fecioara este o mamă vie. Și Iisus cel mic, din brațele ei, pare a fi un frate, cel mic din toți, dăruit de Dumnezeu spre bucuria lor. Iar Iosif teslarul zugrăvit cu barbă, la spatele Mariei, li se pare un moș, chiar din satul lor...

Ce frumoasă-i credința copilăriei sfinte!..

Dar apoi plugușorul! Ce de mai pregătiri!

Cu săptămâni înainte de Sf. Vasile, copiii se sfătuiesc în vederea lui. Mai întâi se aleg și își distribuie rolurile. Unul are să zică uretul. Altul are să ție buhaiul¹⁾, altul are să-și moae degetele într'o oală cu borș și are să tragă sdravăn de coada buhaiului. Iar după fiecare sfârșit de strofă toți strigă un „hăi“, prelung și voinicesc, ca după un plug strașnic, tras de șase boi. Dacă sunt băetani dela 16 ani în sus atunci ei mai adaogă și alte roluri, care de care mai frumoase și mai originale. Așa de pildă unul cântă din fluer o doină. Altul pocnește din harapnic la vremuri potrivite, de parcă ar da cu pușca, așa de tare pocnește. Ziua din ajunul Sf. Vasile este toată a copiilor. Noaptea însă ei se strâng pe-acasă și le lasă rândul flăcăilor mai mari. Ba încă chiar bătrânii umblă pe ici-colo, cu urretul lor vechiu, păstrat de pe vremea când erau flăcăi. Ce frumoasă petrecere pentru sufletul copiilor!

Nevoia lor adâncă după activitate, nimic nu le-o satură, mai variat și mai adânc, ca obiceiurile strămoșești, legate de Crăciun și de Sf. Vasile.

Icoane pline de farmec păstrează în suflet fiecare din voi, legate de aceste zile.

.... S'a lăsat noaptea. Copiii și-au numărat colacii, pe care i-au strâns cu muncă de pe la cele case. Acum satul vuesește de uretul flăcăilor. Lumina de lună acopere totul într'un aer de basm. Noi ne-am culcat de mult în odăița caldă a casei noastre vechi. Dar somnul nu vine din pricina vrajei, care pătrunde cu luna prin ferestrele zăbrelete.

1) O coifă sau o pulnă mică de borș, care în loc de fund are un burduf de piele, bine întins. Prin mijlocul burdufului are un smoc de păr de cal. Dacă îți moi degetele în borș și fragi cu putere de smocul de păr atunci burduful vibrează și din pulnă iese un sunet asemănător cu al unui buhaiu.

Câinii bat furios la cineva din ogradă. Pasuri de opincă se aud pe prispă. Un „Aho-ho“! puternic, întovărășit dulce de sunet de talancă, răsună la fereastră. Rar și tacticos, cu glas sfătos de moș, începe moș Gheorghe uretul lui lung, de pe vremea lui Cuza. Noi ne ridicăm încet din plapoma caldă și, oprindu-ne răsuflarea, ascultăm.

Icoane fermecate, spuse cu un ton, care numai atunci se poate astfel scoate, prind ca să picure de pe buzele moșneagului. Ni se spune doar de un „Moș Troian, care-a încălecat mai an“, de „mori ferecate“, cu „morari năsdăvani“, de „seceri-secerele“, „de multe oca grele“, de cai ca din povești, care vântură numai cu coada vrafurile de grâu, și de multe alte lucruri, care de care mai fantastice și mai pline de haz. Iar la urmă vine încheerea, cu acele versuri știute:

*„Apoi de urat am mai ură,
Dar ni-i frică c'om înopță“,*

pe care moș Gheorghe le spunea cu glas moale, de par'că ar fi vrut să ne înmoaie inima, sau poate mai curând să desnoade cât mai larg baerele pungii, pe care o știe plină, a stăpânului casei...

O, scumpe moș Gheorghe, care-ai murit de mult pentru atâta lume! Tu pentru mine ești viu, păstrat adânc în suflet, ca un prieten vechiul... Și ori de câte ori s'apropie Crăciunul, tu ești din nou din taină și-mi cânti la fereastră uretul copilăriei!...

Copilăria! Copilăria! Iată marele isvor, din care ni se naște bucuria Crăciunului!.. În suflet, ca și'n lume, nimic nu se pierde. Bucuriile trăite în sărbătorile de Crăciun a copilăriei noastre, ele nu mor niciodată. Și când s'apropie iarna, cu icoanele ei albe, când fulgii de zăpadă, în căderea lor melancolică, ne desgroapă din suflet pe cei dintr-ai fulgi, atunci amintirile copilăriei, legate toate de Iarnă, prind să ruleze în suflet cu un film minunat. Iar când vine Crăciunul, și, dimpreună cu dansul, întregul cortegiu al celorlalte sărbători, simțirile copilăriei prind să vibreze în noi, ca un harmonium nevăzut, cu acorduri minunate.

Acesta-i cel dintâi dintre izvoarele bucuriei, trăită de oricare, în ziua de Crăciun. Și putem să spunem, fără de teamă, c'om greși cumva: *că fiecare suflet se bucură de Crăciun cu bucuria pe care a trăit-o de copil. Cel*

mai trainic dar pe care îl pot face părinții copiilor lor de ziua de Crăciun, este darul sufletesc al amintirilor lor!..

Să nu lăsăm să se stingă obiceiurile frumoase, pe care le-am primit din moși-strămoși noștri. Ele sunt un mijloc de educare a tinerimei și totodată un prilej de atingere cu Trecutul!..

III

Trecutul!.. Genune fără fund a tuturor amintirilor! În el trăesc icoanele copilăriei noastre. Dar mai adânc decât ele, dincolo de uși multe, zăvorâte cu uitarea, trăesc strămoșii noștri. Și nu știu de ce, par'că în noaptea cea sfântă a zilei de Crăciun se bucura în mine nu numai copilăria. Isvoare mai adânci țâșnesc în noaptea asta. Ele se nasc de dincolo de existența mea. Se nasc din Trecutul nației. Ba încă și mai mult: în bucuria tainică a zilei de Crăciun vibrează bucuria omenirii întregi!

Și mă duc cu mintea la vremea aceea! Mai înainte de Nașterea Domnului Isus! Mai înainte de Nașterea Neamului nostru. *Ce va fi fost pe-atunci!*

Istoria ne spune. Și eu, fără voe, mă gândesc la ce știu...

Omenirea cea căzută într-o cumplită noapte. Intunericul urii îi prăpădise pe oameni cu fel de fel de nenorociri...

Lumea era împărțită în două armate „liberi“ și „robi“. Cei „liberi“ erau oameni, meniți ca să se bucure de toate bucuriile. Cei „robi“ erau vite, care și scrâșneau amarnic obida vieții lor... Alături de acești robi, tot ca un fel de rob, era și femeia... Această ființă nobilă, care reprezintă numeric mai mult din jumătatea speciei omenesti pe care Dumnezeu a creat-o ca să fie soție, născătoare și educatoare a generațiilor ce vin, ea nu avea dreptul ca să gândească liber și să coaboreze în faptă gândurile ei...

... Ce cumplită noapte apăsa pe destinul sârmanei omeniri!..

Dar mă gândesc mai departe... Intre neamurile pământului ce legături erau?.. Nici una. Sau, mai bine, era una Singură: aceea a urii. Nu exista o dreptate, care să le lege și să le înfrățească... Dreptul celui mai tare, dreptul forței brutale, dreptul pumnului organizat sub forma de state: iată ce domnia. Nu exista pe-atunci nici un gând măcar, care să le înfrățească. Nici înțelepții

cei mai mari, un Socarat sau Aristotel, nu îndrăzniau să gândească *dincolo* de zidurile, între care ura închisese neamurile...

Intre clasele sociale nici vorbă măcar de un gând de unire... Toate erau despărțite prin prăpăstii adânci. Și peste aceste prăpăstii nu s'a găsit nici o minte, care să încerce a zidi vreo punte de dragoste...

Suferința omenească nu trezia nici o milă. Copiii născuți slabi, din pricina păcatelor a propriilor părinți, erau lăsați să moară. Bătrânii erau priviți ca o sarcină nefolositoare.

Bolnavii părăsiți și aruncați pe drumuri... O, mă gândesc cu groază, la cetele de leproși, care rătăceau pe câmpuri, și erau alungați cu pietre de oamenii sănătoși... Slăbănogul din evanghelie, care 38 de ani a stat la câțiva pași de baie, care i-ar fi putut da viața, și *nimeni* nu s'a găsit cu milă, ca să-l moaie într'însa, reprezintă icoana întregii omeniri de pe vremea aceea...

Și astăzi cum este?

Ași încerca zadarnic ca să arăt totul... Fie care știe, mai mult sau mai puțin, istoria prezentului... Nu voiu putea spune că totul e bun. O, aceasta-i departe de a fi împlinit încă. Dar un lucru îl știu și pe acesta îl știu din istoria strămoșilor și-a omenirii întregi:

De nousprezece veacuri omenirea merge pe un alt drum. O viață nouă i s'a împărtășit ei. Un duh de iubire se mișcă pe deasupra-i, chemând la viață daruri, din ce în ce mai scumpe... Robia a dispărut din cugetarea lumii. Femeia a înviat la o demnitate nouă. Popoarele năzuesc după o înfrățire sinceră. Intre clasele sociale se întărește tot mai mult gândul armoniei și al colaborării tuturor... Suferințele umane sunt privite cu milă și o energie fără samăn se cheltuește de toți, spre alinarea lor!... Triburile sălbatece ale tuturor continentelor sunt chemate la viață de cete de misionari...

De unde vin toate acestea?... Cine a creat spiritul acestei dumnezești primăveri peste sârmana omenire?..

Stau în tihna odăii, cu cartea Sfântă dinainte, și îmi ascult lăuntru... Imi ascult strămoșii, care-mi trăesc în sânge, de încă mai înainte de „tata Traian“... Căci în sângele nostru trăesc virtuțile adunate a tuturor generațiilor de la începutul lumii... Se înfioară amintirile suferințelor lor, din noaptea cumplită a vremurilor urii... Se nlanțue ro-

biile, sufletești și trupești, din toate civilizațiile... Trăesc și amintirile bucuriilor nobile pe care le-au simțit ei, când au privit Adevărul...

Și bucuria de Crăciun, trăită adânc în mine, eu mi-o tâlcuesc și cu bucuria lor... Căci Nașterea din Betlehem a însemnat pentru dânșii un răsărit de Soare. Ce n'au dat înțelepții, cu gândurile lor; ce n'au putut să cucerească puternicii lumii cu eroismul lor; ce n'au putut să afle, cu suferința lor, rasele pământului: *a aflat, a cucerit și a dăruit a-vea pruncul din Betleem*. Și de aceia acum când în ziua sfântă răsună văzduhul de clopotele Nașterii, sufletul strămoșilor, trezit din adâncul sângelui nostru, se bucură tainic de bucuria Crăciunului. Căci Nașterea Domnului a însemnat pentru dânșii Nașterea la viață...

Dar bucuria Crăciunului, pentru ca să fie deplină, trebuie să fie și-a ta. Căci bucuria copilăriei nu ți-ai luat-o tu din arborele vieții. Și nici cea a strămoșilor. Aceste bucurii ți-au fost încredințate ca tu să le îmulsești. Ele sunt talanții încredințați de Domnul ca tu să-i pui în lucru și să adaogi la dânșii și prețuirea ta. Născutu-s'a un Mântuitor pentru întreg norodul, spune așa de minunat slova Scripturii. Dar se cuvine să te întrebi: Ești încredințat și tu că ți s'a născut astăzi un Mântuitor?...

Deschid cartea Sfântă, în care se cuprinde dumnezeiasca descoperire. Și pe una din pagini citesc cu uimire: „El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n'a crezut că trebuie să păstreze cu ori ce preț chipul acesta, în care era deopotrivă cu Dumnezeu, ci s'a desbrăcat de el, și a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor“. (Filipeni 2. 6—8). „Pe Cel ce n'a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim în El, înaintea lui Dumnezeu, într-o stare după voia lui Dumnezeu“. (2 Corinteni 5, 20).

Ce minunată taină ți se descopere aici. Că Dumnezeu e Iubire, nepricepută de noi. Că noi ne-am abătut de la iubirea Lui. Dar El, în îndurarea nemărginirii Lui, s'a desbrăcat pe Sine de chipu-I slăvit și s'a făcut un rob, întocmai ca voi toți. Din iubire pentru tine și pentru voi toți s'a născut El un om dintr-o fiică a pământului. Și-a culcat slăbiciunea într'un staul de vite; s'a lăsat încălzit de răsuflul vitelor. A trăit ca un umil,

dar pe deplin sfânt. A iubit și a învățat pe toți întuiecații. A ertat și binecuvântat pe toți nelegiuții... Iar la urmă, pe un munte în răsfrângerea sumbră a unui Soare ceruit, a plătit pe Cruce păcatele oamenilor. La picioarele crucii ședea strămoșii tăi.

Linia vieții, care vibrează în tine, a trecut odată. Și prin viața lor. În ei erai tu și cu urmașii tăi.

În privirile de ură pe care și le împingeau în sfântă fața. Lui, era ura ta. În cuvintele de hulă, ce plouau ca niște pietre peste durerea Lui, era jignirea cruntă, de fiecare clipă, pe care i-o faci tu. În oțetul și fierea, pe care i le-a întins un ostaș roman, era necredința și tăgăluirea, pe care tu zilnic i le întinzi și azi. Iar în brațul care a înfipt lancea în divină inimă a Celui Prea Sfânt, tremura fibra, ce tremura și-n tine, oridecâteori respingi Evanghelia Lui...

Și cu toate acestea *El te-a iertat !...* S'a rugat la Tatăl, cu ultimul suspin: „Tată, iartă-le păcatul, că nu știu ce fac!...“

... Te mai îndoești astăzi că ești un copil ertat? Poți să respingi jertfa, făcută pentru tine, înaintea lui Dumnezeu, de însuși Fiul Lui?... Mai poți iubi păcatul, care l-a ucis pe Dânsul, acolo între tâlhari?... Nu simți tu în tine cum se topește ghiața vechilor îndoeli?...

Nu vrei să faci saltul, dumnezeescul salt, de pe nava arzândă a „Vechiului om“, în „barca salvării“, de pe care El te cheamă la sânul I?...

O, ascultă glasul Ingerului din noapte: „Nu te teme, suflete, căci ți-aduc o veste, de mare bucurie pentru ființa ta: astăzi, în Betleem, ți s'a născut Mântuitor, care este Hristos, Domnul“.

Scutură de pe tine lanțurile îndoelii, care te țin legat în robia mândriei. Ascultă de credința copilăriei sfinte, care acum tresare în amintirea ta! Ascultă și strămoșii, care cântă în tine imnul de bucurie al eliberării lor! Nu mai sta nici o clipă și adaogă la dânșii și bucuria ta. Căci doar și pentru tine, — o fii încredințat — s'a pogorât în lume, Iisus, Mântuitorul!...

*Iisus, Pacea lumii, și-al ei Lumină sfântă!
Ascultă, cum Crăciunul și-n tine astăzi cântă !..*

PR. TOMA CHIRICUȚA

MIȘCAREA MISIONARA

Cercul pastoral Telega-Prahova. — În ziua de 21 Septembrie 1930 s'a ținut Cercul Pastoral în parohia Pietriceaua. S'a oficiat Sf. Leturghie în sobor de preoții: I. Popescu, I. Zinculescu, D. Săvulescu, I. Davidescu, Const. A. Popescu și Vasile Marola.

A lipsit nemotivat preotul Const. St. Popescu din parohia Telega II și cântărețul Ștefan P. Milea.

Răspunsurile la Sf. Leturghie s'au dat de cântăreții prezenți.

Predica s'a rostit de Pr. I. Zinculescu, interpretând textul evanghelic: *Oricine voaște să vină după mine, să se lepede de sine, să și ia crucea și să-mi urmeze... Iar cine se va rușina de mine și de cuvintele mele, în neamul acesta preacurvar și păcătos, și fiul omului se va rușina de el, când va veni întru mărirea Tatălui său, cu sfinții îngeri.* Marcu VIII, 34-38.

Au asistat foarte mulți credincioși, d. învățător C. Oprescu și d. primar al satului Pietriceaua.

Serviciul divin s'a terminat printr'un parastas pentru eroii din Pietriceaua.

Dela serviciul liturgic a rezultat suma de lei 140 (una sută patruzeci) cari s'au încredințat Păr. I. Zinculescu, pentru mărirea fondului Cercului.

După terminarea parastasului s'a ținut tot în sfânta biserică ședința publică.

Lipsind motivat ambii conferențieri, Pr. D. Dumitrescu și pr. Nic. Lăzărescu, au ținut cuvântări preoții: Ion Popescu, parohul respectiv, care în mod foarte lămurit a dat detalii asupra situației sociale, economice, morale și religioase a parohiei. Arată armonia care domnește între Sf. Sa, învățători și autoritatea comunală, cari l-au sprijinit la construcția casei parohiale, care nu mai are mult până a fi definitiv gata. Părintele paroh mai are în proiect și construirea unei noi biserici.

Păr. I. Zinculescu, remarcând importanța datelor arătate de părintele paroh asupra situației parohiei, face aprecieri favorabile referitoare la parohia Pietriceaua și parohul actual și în urmă vorbește asupra Credinței, Sfintele Taine ale Bisericii și stărue asupra Tainei Sf. Botez.

La ora 1 jum. se termină conferința și se ia masa în localul școlii, masă pregătită prin osteneala părintelui I. Popescu și a doamnei preotese, ajutați fiind de d-na și d. C. Oprescu, învățători.

Cu aceasta s'a terminat acest cerc pastoral.

CRONICA INTERNA

TELEGRAMĂ

din Congresul Asoc. Generale a preoților ortodoksi.

I. P. S. PATRIARH, București.

Clerul ortodox-român, mișcat de cuvintele ce i s'a spus în numele I. P. S. Voastre, vă trimete omagiul cel mai desăvârșit în numele unei puternice și impresionante solidarități. Clerul ortodox-român se declară mobilizat în jurul Ierarhiei și al I. P. S. Voastre, pentru a i se da strălucirea Dominației și Patriarhatului, ce i-ați creiat și a menține Bisericii rolul de piatră unghiulară în mijlocul neamului.

21/X/1930

Președinte, Preot P. PARTENIE.

Săptămâna de retragere.

Așteptam cu mare bucurie și eram îndreptățit să am un astfel de simțământ, fiindcă am mai gustat din roadele unei astfel de viețuire mai apropiată de Dumnezeu, acum 2 ani la Sf. Mănăstire Cheia, cari roade mi-au alimentat mult sufletul.

Și anul acesta, lucrarea spirituală săvârșită în „Săptămâna de retragere“ ce s'a ținut între 15 — 22 Octomvrie, la Sf. Mănăstire Căldărușani, cea mai vestită ctitorie a Domnitorului Mateiu Basarab, a fost la înălțimea dorită.

Nu voiu putea îndeajuns să redau aci simțimintele adânci provocate de impresiile

frumoase, ce încă îmi stăpânesc sufletul în mod afectiv, întocmai ca atunci când îmi ră-săreau în suflet. Le simt puternic, dar nu sunt vrednic a le îmbrăcă în haina corespun-zătoare a cuvintelor, decît într'o mică măsură.

Nu pot să iniru în lucrarea noastră, mai 'nainte de a pomeni în treacăt de aşezarea frumoasă a Mănăstirii.

Venind dela Bucureşti, când încă mai aveam o bucată bună de drum, ca 4—5 ki-lometri, ne apare înaintea ochilor priveliştea minunată a lacului Căldăruşani în formă de semicerc, cu suprafaţa întinsă ca a unui flu-viu, la frumuseţea căruia contribuiesc şi pâl-curile de stuf şi de nuferi dupe maluri. Pe limba de pământ varată în inima lacului, se văd din depărtare zidurile albe ale chiliilor, aşezate în formă de care, pe deasupra că-rora se înalţă cele trei turle ale bisericii.

La spatele Mănăstirii, dincolo de lac, pe un teren mai ridicat, se întind mici crân-guri de pădure, rămase din vestitul codru al Vlăsiei.

Intrând în cuprinsul Mănăstirii, mai ai de mers ca 500 de metri pe alea bine îngrijită, străjuită de o parte şi de alta de co-paci aşezaţi simetric, ce duc până în faţa bi-sericii. Chiliile văzute nu tocmai mari de departe, fiind în faţa lor, observi că sunt adevărată cetate.

În mijloc se înalţă maiestos biserica, a că-rei pictură şi în afară şi în lăuntru este fără seamăn de bogată.

Cu aceste amănunte, să intrăm în lucra-reă noastră.

Slujba oficiată în sobor de preoţi dintre participanţii la această retragere, a fost cu adevărat înălţătoare; ce să mai spun de Sf. Leturghie săvârşită Duminecă 19 Oct., la care a luat parte oficiană Prea S. Episcop Tît, Vicarul Patriarhiei! S'a adăogat un deo-sebit şi măreţ fast serviciului divin. Cântă-rile dela strane deasemenea au fost impres-ionant executate; nu se cântau numai ca să fie cântate, ci erau rugăciuni fierbinţi din care se vedea pietatea către Atotţiitorul, a celor ce cântau, dând naştere la o pietate generală în sufletele şi a ascultătorilor.

Ca o coroană a serviciului divin ce trans-porta sufletele în lumea spiritelor; au fost predicile rostite de distinşi predicatori: Prea Cucernicii Preoţi, fraţii Chiricuţă şi Prea Cu-cernicul Pr. Dr. Marin Ionescu cari au des-voltat acelaş subiect „Despre rugăciune“,

tratat cu competenţă, privind fiecare subiec-tul pe o altă latură.

Pe lângă conţinutul bogat al predicilor este de remarcat şi acţiunea desăvârşită a vorbitorilor. Părintele Toma Chiricuţă, cu figura-i blândă, cu vocea plină de evlavie, captiva sufletele până în cele mai adânci cute ale lui.

Părintele Petre Chiricuţă începu cuvân-tarea pe un ton domolit, dar vibrând de cu-cernicie, îşi grada expunerea odată cu gra-darea ideilor înfăţişate într'un stil clar şi atrăgător. Prin căldura cuvântării sale ne transmitea starea sufletească ce avea în acele momente.

Deasemenea, Păr. Dr. Marin Ionescu, cu verva ce-l caracterizează ne stăpânea sufle-tele, ţinându-ne atenţia încordată 35—40 de minute şi n'am fi dorit să termine aşa iute expunerea frumoasă a cuvântării sale. Cu-vintele limpezi şi curgătoare se înlănţuesc în perioade lungi de fraze ca un izvor ne-secat ce se varsă în râuri.

Dar caracterizarea ce fac e palidă, nu poate să redea în deajuns valoarea predica-torilor cari au reuşit cu prisosinţă să ne mă-rească entuziasmul în misiunea sfântă ce avem de preoţi. De altfel nici nu este ne-voe şi nici urmăresc să demonstrez această valoare care e destul de cunoscută, ci vreau numai să arăt că prin felul de vorbire după toate regulile omiletice, au reuşit nu numai să ne imprime şi mai bine în suflete ade-vărul înaltelor idei ce aveau de transmis, dar lucrul principal este că ne-au hotărât la o mai intensă activitate, repet, ne-au mă-rit entuziasmul.

O altă parte din timp a fost consacrată meditaţiilor ţinute de cei amintiţi, adăogând pe Prea C. Pr. Manea Popescu, consilier referent interpretând diferite pasagii din Sf. Scriptură, iar alteori vorbind despre unele puncte mai însemnate din doctrina Bisericii noastre, (spre ex. parusia).

În timpul petrecut aci, Prea Sfinţitul Tit, iniţiatorul acestor retrageri, a fost nelipsit din mijlocul nostru, dând exemplu prin par-ticiparea P. S. Sale la toate slujbele: Ve-cernie, Leturghie şi meditaţii, scoţând în evi-denţă părţile mai însemnate din discuţie.

Lucrarea săptămânii de retragere s'a de-săvârşit prin exemplele edificatoare date de P. S. Sa din experienţa căpătată în bună

parte din țările pe unde i-a fost dat să umble și prin sfaturile prețioase ale P. S. Sale.

Prin purtarea cu adevărat părintească, (și când zic purtare părintească, cuprinde în sine: bunătate, blândețe și iubire) ne-a apropiat sufletele de sufletul P. S. Sale, făcându-se și mai mult iubit și mai mult respectat.

În sfârșit, câștigul sufletelesc dobândit în această săptămână este mare; cei cari au luat parte au avut ocazia să facă o mai amănunțită verificare a sufletelor lor, care este de mare folos. Trăind o săptămână departe de grijile împovăraătoare ale vieții și privind numai în interiorul ființei noastre, am putut distinge poate și unele pete dar totodată am găsit și leacul cu care să le ștergem, care nu e altul decât rugăciunea făcută așa cum o cere Mântuitorul.

La sfârșitul acestei săptămâni, eu personal, am simțit o înviorare sufletească, o premienire morală.

Drumul de urmat în viață, pe urmele Domnului mi s'a desenat mai vizibil în minte, iar în suflet am dobândit noi forțe de a urma acest drum. Cu aceste câștiguri sufletești dobândite, să rugăm pe Dumnezeu a ne da „Duh stăruitor“ ca să le împărțăm și altora.

Preot ILIE I. MIRICĂ
Pucioasa-Glodei

Serbările aniversării de 10 ani ale Universității Daciei Superioare „Regele Ferdinand I“.

Anul acesta s'au împlinit 10 ani decând Universitatea maghiară din Cluj, a devenit strălucită și măreață, pentru viitor, Universitate a Daciei Superioare „Regele Ferdinand I“.

Această universitate are un trecut mai vechiu decât toate universitățile din țara noastră, dupăcum a afirmat D-l Onisifor Ghibu, fostul secretar General al Resortului Instrucțiunii Consiliului Dirigent. „S'au împlinit la 12 Mai, a. c. 350 de ani decând s'a înființat la Cluj, de regele Ștefan Bathory, prima universitate a Ardealului, având la conducerea ei călugări iezuiți italieni. Inchisă din cauza tendinței ei catolicizante, fu redeschisă de împărații habsburgi, cari adăogară, la caracterul ei catolicizant, pe acela de germanizant. Inchisă din nou, după un secol de activitate, fu iarăși redeschisă, la 1872, cu caracter maghiar, și maghiarizant“.

Țimp de aproape 50 ani, această universitate a fost cu totul streină de sufletul și interesele oropsitei noastre provincii românești; până când, în 1919—1920, „marea nedreptate istorică a fost reparată“, Statul Român preluând pe seama sa universitatea Clujului, spre a o organiza pe noi baze, astfel ca să poată ajunge aceea doriseră, cu atâta căldură, marii luptători ardeleni, ca Avram Iancu, care-și lăsă prin testament averea sa în vederea înființării unei facultăți de „drepturi“, pentru Români și alții.

Odată preluată asupra Statului român, și organizată de cei mai de seamă reprezentanți ai științei românești, Universitatea din Cluj a fost inaugurată ca universitate românească de către Regele întregitor de neam, Ferdinand I, al cărui glorios nume avea să împodobească pentru totdeauna înalta instituție a Daciei Superioare, în Februarie, 1920.

Anul 1920 este deci anul de naștere — sau de naștere din nou — al marelui universități Clujene și serbările dela 20 și 21 Octombrie, anul acesta, tocmai aniversarea acestei nașteri au vrut să proslăvească, arătând M. S. Regelui reprezentanților națiunii și reprezentanților culturii române și streine minunatele, rezultate obținute de strălucitul așezământ românesc de știință și cultură românească.

Solicitudinea înaltă de care s'a bucurat Universitatea din Cluj cu ocazia aniversării lui său, poate stârni gelozia tuturor celorlalte instituțiuni de acest fel ale țării noastre

Tot ce are Țara noastră mai de frunte, începând cu Insuși Regele Său, înconjurat de membrii guvernului, Patriarhul Țării înconjurat de înalți prelați, oameni de știință profesori, oameni politici la cari se adaugă demnitarii streini, și reprezentanții guvernului francez și ai Universității din Paris, au venit să aducă salutul lor, al întregului neam românesc precum și al statelor amice, acestei mărețe cetăți de înaltă cultură. Toți au găsit cuvinte pline de simțire și de admirație pentru a recunoaște desvoltarea și înflorirea acestui nobil așezământ.

Aceste serbări au însemnat în același timp afirmarea cea mai impozantă a valorii poporului nostru în domeniul științei și al culturii universale. Faptul că reprezentanți ai unei Universități ca cea din Paris au luat parte la aniversarea Universității Clujene, faptul, pe de altă parte, că multe alte universități europene întrețin relațiuni strânse știin-

țifice cu cetatea culturală a Daciei Superioare, dovedesc cu prisosință că străinătatea recunoaște instituțiilor de cultură românești un loc de cinste în rândul instituțiilor cu trecut mare științific din lume, aducând astfel poporului nostru cel mai frumos omagiu.

Universitatea Daciei Superioare a făcut progresele pe care le admiră toată lumea grație conducătorilor ei incomparabili, precum și profesorilor ei cu renume strălucit. Primul ei rector, la renașterea întâmplată în 1920, a fost savantul Sextil Pușcariu, iar acum, la începutul acestui an școlar, D. I. Racoviță acest mândru om al cărții încredințează conducerea marelui Instituțiunii ilustrului doctor Iuliu Hațieganu.

Universitatea a avut apoi un corp profesoral dintre cele mai selecte, cu care s'ar mândri oricare Universitate din occident. Parte din profesorii Universității din Cluj merg la universitățile din occident, în fiecare an, pentru a face cursuri, așa dupăcum și profesorii streini au acceptat să vie la noi în Țară în acelaș scop.

Acest corp didactic înnumără 124 membri la care se adaugă 42 șefi de lucrări, 89 asistenți, 90 preparatori și ajutori.

Numărul mare al profesorilor lor și ajutorilor lor ne face să înțelegem că și numărul studenților este apreciabil.

Intr'adevăr, în anul 1929—1930 numărul studenților Clujeni a fost de 3757, din care 2914 studenți și 843 studente. Activitatea lor e rodnică și onorabilă pentru Universitate. Din acești studenți, 172 au fost proclamați doctori și 178 licențiați.

Universitatea ea însăși este printre cele mai mari și mai bine amenajate universități din lumea întreagă. Localuri mari și confortabile, clinici desfășurate, bibliotecă și muzeu de mare valoare, bucurându-se de donațiuni generoase colecțiuni de documente neprețuite și alte lucruri, toate acestea fac ca Universitatea Daciei Superioare să fie într'adevăr o măreață cetate de cultură.

Cu ocaziunea aniversării a 10 ani decând Marele Rege Ferdinand I a inaugurat Universitatea Clujului, conducătorii: Rector și Profesori au ținut să facă un gest de deosebit de delicată atențiune și adâncă recunoștință față de M. S. Regina Maria, venită acum pentru a doua oară în această Universitate.

Acest gest a constat în proclamarea M. S. Reginei Maria Doctor „honoris causa“

a Facultății de litere și filosofie din Cluj.

În acelaș fel, au fost proclamați doctori „honoris causa“ mai mulți profesori români și savanți streini și alte personaje de seamă, între care Abatele cehoslovac *Zavoral*, mare prieten al României, profesorul *Bartoli*, savantul francez *de Martonne*, contele de *Saint-Aulaire*, profesorul englez *Wickham Steed*, etc.

Dar dacă Universitatea din Cluj a putut face până acum acest drum ascendent spre glorie culturală și științifică, pentru mândria țării noastre, apoi pentru viitor ea va putea progresa din ce în ce mai mult, grație înaltei sollicitudini de care se bucură. A fost pentru conducătorii și studenții acestei Universități, ca și pentru iluștrii oaspeți din zilele aniversării, un moment de emoțiune și bucurie deosebite când cei doi înalți conducători ai destinului neamului nostru românesc, Șeful suprem al Statului Român și Șeful suprem al Bisericii Ortodoxe Române au concretizat prin donațiunile lor generoase marele interes pe care-l poartă viitorului acestei Universități.

M. S. Regele, în primul Său discurs — de o frumusețe și o pătrundere care vor rămâne istorice în analele Universității Clujene — a făcut cunoscut că dorește să înzestreze marea instituțiune românească cu un nou așezământ, care să fie intitulat „Institutul de cercetări științifice Regele Carol al II-lea“.

Este inutil să insistăm prea mult asupra grandoarei pe care a căpătat-o astfel Universitatea Daciei Superioare.

Această asociere de nepieritoare nume: Universitatea „Regele Ferdinand I“ și Institutul de Cercetări Științifice „Regele Carol al II-lea“ este chezașia trecerii la nemurire a marelui Cetăți de cultură românească din inima Ardealului.

Iar primul Patriarh al României, mai la sfârșit, întocmai ca o binecuvântare arhierască la terminarea unui înălțător serviciu de laudă și mulțumită lui Dumnezeu pentru toate câte ne-a dat nou, a vrut să arate încăodată, explicit și sigur pentru oricine a înțeles, că viața politică și culturală a neamului nostru este inextricabil împletită cu firul roșu al credinței creștine ortodoxe. Și că pentruca edificiul de cultură al neamului românesc să aibă toate garanțiile de autenticitate și durabilitate, trebuie ca în corpul său primul ierarh al României Ortodoxe întregite să pună și el o piatră de temelie, care oricât de modestă ar părea, să fie totuș semnul

dragostei de mamă pe care Biserica o acordă înaltei instituții de cultură românească.

I. P. S. Patriarh a donat, deci, suma de 100.000 lei precum cititorii noștri au putut constata din Actul de Danie din capul revistei, pentru Universitatea din Cluj, în scop de a se promova studiile și cercetările de istorie bisericească națională. Gestul a produs, precum am spus mai sus o impresiune deosebită asupra tuturor celor de față, cari au aclamat îndelung pe Înaltul Prelat.

Prin aceste serbări, s'a făcut, astfel, una din cele mai de seamă sărbători ale Neamului Românesc. S'a arătat în mod luminos cât de contopit este sufletul poporului român de pretutindeni în dragostea de Țară și Tron și cât de mândru este neamul acesta de a putea dovedi că atunci când soarta îi este mai puțin vitregă știe să se ridice până la culmile cele mai înalte ale culturii și civilizațiunii, așa cum îl indică s'o facă originile sale nobile.

Universitatea Daciei Superioare este, pentru aceste motive, una din cele mai mari mândrii ale Neamului Românesc.

No. 13 519

N. CAZACU.

Secția Economică.

Prea Cucernice Părinte,

Vă invităm ca în termen de 15 zile dela primirea ordinului acestuia să Ne trimiteți inventarul averii mobile și imobile a proprietății ce conduceți.

La averea mobilă se va specifica pe ani fondul protopopesesc inalienabil constituit din contribuțiunile parohiale și excedentele anuale ale gestiunii protopopești, indicându-se instituția unde sunt depuse și numărul chitanței sau livretului de depunere, precum și dobânda ce produce la sută anual.

Deasemenea Ne veți arăta și ce sume din acest fond ați încasat dela parohii în contul anului 1930.

p. Arh. și Mitropolit
PLATON

Cons. Ref. Protopop
C. MOLDOVAN

Bursieri în străinătate

I. P. Sf. Patriarh a binevoit a acorda și pentru anul școlar 1930—1931 un număr de burse pentru diferitele Facultăți de Teologie mai importante din străinătate. Este prea nobilă această inițiativă și sunt prea frumoase și promițătoare — în afară de mici excepțiuni inerente oricărei selecționări —

rezultatele obținute, pentruca trimiterea de studenți teologi în toate centrele de înaltă cultură să nu se continue, cu și mai mult interes, în fiecare an.

Pentru anul 1930—1931, deci, I. P. Sf. Patriarh a dat înalta binecuvântare la 19 studenți, cari vor merge la următoarele Facultăți de Teologie streine:

I. *La Facultatea de Teologie Ortodoxă din Atena* sunt aprobați doi cei mai buni absolvenți ai Seminarului Orfanilor“ Patriarhul Miron“ din Câmpulung și anume: 1. Moisescu Justin și 2. Tănăsescu D. Nicolae.

De adăugat, că I. P. Sf. Patriarh a luat sub înalta-I oblaudire pe toți absolvenții de anul acesta — prima serie — ai acelui seminar, spre a le da puțința să-și continue studiile teologice, acordându-le întreținerea completă. Toți au fost primiți în Internatul Teologic din București, în afară de cei doi citați mai sus și încă un altul trimis la Varșovia.

II. *La Facultatea de Teologie Ortodoxă din Varșovia* sunt iarăși doi: 1. Dudu Velicu, care este în al treilea an și 2. Băcioiu I. Ilie, absolventul orfan despre care am pomenit.

III. *La Facultatea de Teologie Romano-Catolică din Strasbourg* sunt trimiși 9 studenți, locuind într'un cămin special pentru ortodoksi, sub îngrijirea în cele duhovnicești a unui preot român ortodox, care se va trimite în curând de Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor.

Aceștia sunt: 1. Rădoi Gh.; 2. Cojocaru H.; 3. Ghiuș V.; 4. Popescu Aurel; 5. Popescu Ioan; 6. Sibiescu Vasile; 7. Grigorescu I. — toți aceștia în continuare de studii, iar nou-trimiși: 8. Grosu Nicolae și 9. Mureșan Florea.

IV. *La Facultatea de Teologie Protestantă din Strasbourg*, sunt doi studenți, în continuare, cari vor prezenta anul acesta tezele de doctorat: 1. Coman I. și 2. Miron I.

V. *La Facultatea de Teologie Protestantă din Paris*, vor fi anul acesta: 1. Vasilescu Emilian, 2. Lăncrănjan I., 3. Iliescu Nicolae în continuare, iar nou-trimis: 4. Cronț Gh.

La acest număr de 19 studenți citați mai trebuie adăugați 2 studenți aflați la Biserica Română din Paris, tot bursieri ai noștri și cari fac, pe lângă Teologie, studii de mu-

zică la renumita „Schola Cantorum“. Aceștia sunt: 1. Ionescu M., și 2. Constantin Gh.

Deasemenea trebuie amintit studentul Ne-goită trimis la Ierusalim de Facultatea de Teologie din București, spre a studia limbile semitice, dar cu binecuvântarea I. P. Sf. Patriarh, care i-a acordat și un ajutor lunar.

Toată această pleiadă de tineri, plecați să se informeze și să aprofundeze științele teologice la atâtea ilustre instituțiuni, revenind în Țară se vor simți și mai puternic atașați de aceea ce constituie patrimoniul credinței noastre creștine ortodoxe și vor ști să se facă apărătorii și slujitorii devotați ai Bisericii Ortodoxe Române, rămânând toată viața adânc recunoscători înaltului lor Părinte sufleteș și Stăpân, Primul Patriarh al României.

Noi le urăm la toți acești tineri studioși succes deplin în studiile ce fac, astfel ca să se arate vrednici atât de înalta încredere și sollicitudine a I. P. Sf. Patriarh cât și de ospitalitatea binevoitoare a Facultăților la care sunt trimiși.

PAROHII VACANTE

PREOȚI

Protoeria Vlașca I Giurgiu. Se publică concurs pentru ocuparea postului de preot ajutător al II dela parohia Sf. Treime (Smârda) din Giurgiu, rămas liber în urma detașerii în București la biserica Negustori, a titularului Preot Gh. T. Popescu. Numita parohie are 780 capi de familie, n'are casă pentru preot. Doritorii de a ocupa acest post vor înainta actele trebuitoare Sf. Arhiepiscopiei.

Protopop, Pr. GH. T. POPESCU.

Protoeria Jud. Mușcel. Circ. I Câmpulung. — Parohia Bughea de sus, devenind vacantă pe ziua de 4 Septembrie a. c. prin decesul preotului Ion Ioneanu, se publică concurs pentru ocuparea ei. N'are casă parohială. Venitul epitrahilului se cifrează la 10.000 lel anual.

Salariul se plătește potrivit gradului de studii.

Doritorii vor petiționa Sf. Mitropolii în termen de 30 zile, depunând toate actele cerute.

Protopop, Pr. N. PROCA.

CÂNTAREȚI

Protoieria Circ. II din Capitală. — Postul de cântăreț II al Bis. Delea-Nouă-Calist, rămânând vacant pe ziua de 1 Octombrie a. c. prin demisiunea titularului Gheorghe P. Penișoară, se publică concurs în termen de 15 zile.

Candidații, vor adresa cererile însoțite de acte Cancelariei Protoieriei a II din Capitală.

Protolereu, Econ. CONST. MOISIU.

*

Protoieria Circ. II din Capitală. — Postul de cântăreț al II de la Parohia Sf. Dumitru-Vergu, devenind vacant pe ziua de 2 Octombrie a. c. prin încetarea din viață a titularului Dumitru Popescu, se publică concurs în termen de 15 zile.

Candidații vor adresa cererile însoțite de acte Protoieriei II din Capitală.

Protolereu, Econ. CONST. MOISIU.

— —

Protoieria II a Jud. Prahova-Breaza. — Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț I la parohia Azuga, Jud. Prahova, devenit vacant prin demisiunea fostului titular Gh. Vlădăreanu.

Sunt preferați cântăreții cu școală, având beneficii :

1. Salariu dela stat, pentru comuna urbană tip. 11.

2. Un venit de circa 600 lei lunar, din serviciul din parohie și biserică.

Protopop, V. OPRÎȘ,

— —

Protoieria I Câmpulung-Mușcel. — Postul I de cântăreț dela biserica parohială Șubești din Câmpulung devenind vacant pe ziua de 10 Octombrie a. c., prin decesul cântărețului Gh. Sandu, se publică concurs pentru ocuparea lui.

Doritorii va adresa cererile lor protoieriei în termen de 15 zile, după care li se va da cursul legal.

Protopop, Pr. N. PROCA.

— —

Protopopia III, Căscioarele-Vlașca. — Se publică spre concurs ocuparea postului II de cântăreț de la parohia Udeni jud. Vlașca circ. III, Căscioarele, loc vacant prin retragerea titularului.

Candidații se vor prezenta cu actele cerute de regulament, la Protopopia III, Căscioarele-Vlașca unde va depune și examen în fața comisiei respective.

Protopop, (ss) I. B. STĂNESCU.